

Prædiken til 11. søndag efter trinitatis

Luk. 7, 36-50

Det er en vidunderlig fortælling om denne kvinde, der kommer ind i farisæerens hus med sin kostbare olie for at salve Jesu fødder. Der er masser af orientalsk dramatik og stærke følelser i det. Der er hendes tårer, og hun tørrer hans fødder med sit hår. Det er svært at forestille sig det oprin på dansk eller nordeuropæisk grund.

Ved gennemlæsningen af teksten derhjemme kom jeg til at tænke på en højskolekammerat. Han var englænder, men havde haft sin barndom på Cypern, mens øen var under engelsk herredømme. Han tog en universitetsuddannelse i græsk med studieophold i Athen og havde et førstehåndskendskab til Grækenland. En gang spurgte jeg ham, hvorfor han ikke ville bosætte sig i Grækenland. "Nej," sagde han, "jeg kan ikke holde det ud, for de gør livet til et drama!"

Sådan kan der være store forskelle i mentalitet og kultur. Men når man skræller det kulturelle lag af, kommer man ned til noget, der er fælles på tværs af kulturer. Vi danskere og nordeuropæere kender selvfølgelig også til en hengivelse, som den kvinden i farisæerens hus giver udtryk for. Vi ville bare give den et andet udtryk – måske mere behersket og mindre følelseladet. Hengivelse har en umådelig betydning. Man kan godt sige det så stærkt som: Hengivelse er livsvigtig. For hvad er livet uden hengivelse? Tomt, indholdsløst. Det mangler livskvalitet.

Hengivelse er et ejendommeligt fænomen. Normalt har vi så travlt med os selv og med at få opfyldt vore egne behov, at vi er verdensmestre i at sætte os selv i centrum, så vi mister blikket for andre. Velstand og velfærd kan nok være tårnhøj, men den egentlige livskvalitet indfinder sig først i det øjeblik, man forglemmer sig selv til fordel for et andet menneske. Det er hengivelse. Man er noget for den anden helt uden andre bagtanker eller andre dagsordener end den at være der for den andens skyld. Når man glemmer sig selv, oplever man tilværelsen som meningsfuld.

Der findes en form for hengivelse, der ligner rigtig meget, nemlig når man fordyber sig i et stykke arbejde eller en opgave, man har påtaget sig, og bliver fuldstændig opslugt af det. Det opleves som regel også som dybt meningsfuldt.

I Simons hus vækker kvindens hengivelse anstød. Simon synes ikke om det. Han har det ikke godt med, at Jesus ikke bremses hende. "Hvis den mand er en profet, så må han da vide, at det er en prostitueret, der rører ved ham," tænker Simon.

Nu kan profeter være så mange ting. Nogle er små, nogle er store, og nogle er rent ud sagt naragtige. Men Jesus er mere end en profet. Han ved udmærket, hvem han har overfor sig. Men han deler ikke Simons forventning om, at hun skal fordømmes.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Jeg ved ikke, om hun har brudt samfundets love, men moralloven har hun da i hvert fald overtrådt, og det er det værste i Simons øjne.

Da er det, Jesus åbenbarer, at han er mere end en profet. Han siger: ”Dine synder er tilgivet”. Det betyder mere, end det umiddelbart lyder af. Det betyder nemlig, at med ham er der nu et sted, hvor der sker et brud på den strenge lov, at vi ubønhørligt bærer på byrden af vore handlinger.

Selvfølgelig må man bære konsekvensen af, hvad man har gjort. Det manglede da bare. Men der må også være en grænse, hvis ikke man for altid skal være tynget til jorden af vægten af alle sine fejltrin. Og det er den grænse, Jesus markerer ved at tilsige syndernes forladelse.

Der er ikke noget at sige til, at de andre, der også var til stede i Simons hus, undrede sig og tænkte: ”Hvem er han, når han tilgiver synder?” Den slags spørgsmål svarer Jesus som regel ikke direkte på. Det gør han heller ikke her. Han går derimod et skridt videre og siger til kvinden: ”Din tro har frelst dig”.

Det svar, som altså ikke udtales direkte, men som ligger bag evangeliet, er, at det er Guds søn, der er på besøg hos Simon, og som taler til kvinden. Det er troens svar. Troen ser, at Gud er, sådan som Jesus er, og sådan som han eksempelvis er overfor denne kvinde. Gud vil ikke, at et menneske for altid skal segne under skyldens byrde. Den, der ligger ned, vil han rejse op igen.

I den måde, som Kristus giver sig hen for mennesker på, ser troen, at Guds mening med menneskelivet udfolder sig. Med mere dagligdags ord kan man kalde det livsopfyldelse og livskvalitet.

Salmer:

5, 379, 397, 151, 522

Niels Clemmensen

Børghlum Klosterkirke